

der Götter, namentlich der Aṣvin, und ihrer Gespanne in den oberen Räumen gebraucht. Nāig. 2, 14. चिभिः श्येनेव दीयतम् RV. 5, 74, 9. 6, 4, 6. अश्वसो ये वामपुं दाप्रुषो गृहं पृवो दीयति बिधतः 7, 74, 4. (सूर्यः) श्येनो न दीयन्वेति पाठः 63, 5. पूर्णवीरिव दीयति 9, 3, 1. Hierher scheint auch die Form द्यमान gezogen werden zu müssen: (अयं वा) वापसो दोषा द्यमानो अब्रूवुधत् Cit. in Nir. 4, 7. — intens. enteilen, davonfliegen: रथं युक्ताबध्य देदीयितवा आह् CAT. Br. 5, 3, 8, 6. Schol. zu KĪTJ. Çr. 15, 3, 42, Mpl.

— निस् entfliegen: अथ श्येनो जवसा निर्दीयम् RV. 4, 27, 1.

— परि umschweben, umfliegen oder herum —: रथो यद्वा पर्यर्णसि दीयत् RV. 1, 180, 1. 5, 73, 3. 83, 7. अथो नत्ते घृतमन् वक्तोः स्वपमत्तैः परि दीयति य्क्ताः 2, 33, 14. 8, 8, 8. 26, 6. 10, 103, 4.

2. दी (दीदी, दीदि), 3. pl. दीयति; दीदिर्हि und दीदिर्हि (diese Form nicht im AV.); partic. दीयत्, दीयतम्; अदीदेत्; (प्र) दीदियस्; दीदियसि. ँति: दीदियत्, दीदयत्, दीदायत् AV. 3, 8, 3; perf. दीदिय दीदय CAT. Br. 1, 4, 1, 32; दीदिय दीदिवस्, दीदियुषस् (RV. 8, 23, 4); दीद्यासम्; med. दीद्यान्, दीदयते (AV. 18, 3, 73); 1) scheinen, glänzen, leuchten; vorzugsweise vom Feuer gebraucht; trop. hervorleuchten, sich bemerklich machen: अग्निदीदय मानुषीषु वित् RV. 4, 6, 7. 1, 36, 19. यो अग्निधो दीदयदुस्वपति: 10, 30, 4. यद्वा स्या ते पनीयसी समिदीदयति यवि 5, 6, 4. तिस्रो विष्ठा वरुणस्यात्तदीद्यत्यासनि AV. 10, 10, 28. पुरा यदेम द्रयन् दीदि: RV. 7, 8, 3. 1, 93, 10. 2, 2, 3. 3, 10, 2. 8, 44, 29. 10, 95, 12. Ait. Br. 1, 8, 3, 34. TBr. 2, 4, 1, 4. CAT. Br. 1, 4, 1, 32. 3, 7, 4, 10. PĀNĀV. Br. 10, 5. — समेहा ते अग्ने दीद्यासम् TS. 1, 6, 8, 2. यदीदयच्छ्वसा तद्स्मासु ऋविषां धेहि RV. 2, 23, 15. (ब्रह्म) यदीदयदि वि 6, 16, 36. med. partic.: दीद्यान्: प्रुचिर्क्ष: पावक: 3, 3, 7. विश्वा अशा दीद्यानो वि भाहि VS. 17, 66. RV. 6, 1, 7. 10, 20, 4. 1, 127, 3. SV. I, 4, 1, 5, 9 (RV. v. I.). PĀNĀV. Br. 21, 3. Ausserdem findet sich vom med. nur noch folgende Form: स्वा इह बृहद दीद्यते AV. 18, 3, 73. — act. mit dat. oder loc. der Person, acc. der Sache, Jmd Etwas zustrahlen: रयिम्स्मासु दीदिहि RV. 2, 2, 6. तस्मा इदीदयद्वसु 8, 44, 13. 3, 10, 8. AV. 7, 78, 1. — 2) (gut) scheinen, wohlgefallen: दीदयदितुयं सोमैभिः सुवन्द्यभीति: RV. 6, 20, 13. सुवा यद्यज्ञतो दीदयदो: 10, 99, 11. med. (pass.): इन्द्रो नृभिर्जनदीद्यान्: सांक् सूर्यमुषसं गान्तुमाम् wohlgefällig betrachtet, bewundert 3, 31, 15. — Vgl. धी (welches bisweilen ungenau für दी geschrieben wird, so wie auch umgekehrt), दिव्, दीप्.

— अग्नि herzustahlen: अग्निं युष्मं ब्रह्मणो दिदीहि RV. 9, 108, 9.

— आ bescheinen: आ यः पुरं नार्मिणीमदीदेत् RV. 1, 149, 3. त दीदयदशतीत्रम्या आ 2, 4, 2.

— नि herniederscheinen, niederstrahlen: अस्मे आयुर्नि दिदीहि प्रजावत् RV. 1, 113, 17.

— प्र hervorleuchten: तस्य प्रेषो दीदियु: RV. 1, 36, 11. (आश्वश्यां) वित् प्रदीदयत् 8, 6, 24.

— सम् zusammen scheinen: सं दिव्येन दीदिहि रोचनेन VS. 27, 1. Mit acc. Etwas herbeisheinen: समिषो दिदीहि RV. 3, 54, 22. 3, 7, 5, 4, 2.

3. दी (statt धी, दीधी). Mit अच् sich innerlich zuwenden, den Sinn auf Etwas richten: देवा अच्का दीद्युञ्जे अद्दिम् RV. 3, 1, 1. देवा अच्का दीद्यान: 13, 5. वि मे पुरुत्रा पतयति कामाः शम्यच्का दीद्ये पूर्व्याणि 55, 3.

4. दी, दीयते zu Grunde gehen (नये) Dhātup. 26, 25; दिदीये; दास्यते;

III. Theil.

दाता; अदास्त; दाप P. 6, 4, 63. 1, 50. Vop. 11, 5, 6; partic. दीन (s. bes.) P. 8, 2, 45. Vop. 26, 88. 89. — caus. दापयति Vop. 11, 6. — desid. दिदीयते und दिदासते Vop. 11, 6. 19, 1.

— उप, दापय u. s. w. P. 6, 1, 50, Sch. — Vgl. उपदान.

— प्र, दापय Vop. 11, 6. 26, 212.

5. दी (= 4. दी) f. Vernichtung, Untergang: दीद Untergang bereitend Wils.

दीन्, दीन्ते Dhātup. 16, 8; दिदीते: दीन्तिष्यते: sich weihen zur Begehung einer Feier, namentlich des Soma-Opfers: कथं नो मध्ये ऽदीन्तीष्ट Ait. Br. 2, 19. 7, 25. यज्ञाड् क्वा एष पुनर्जायते यो दीन्ते 7, 22, 23. 1, 1. 4, 25. मेध्यो भूत्वा दीन्ति CAT. Br. 3, 1, 2. 1, 8. 6, 2, 10. 2, 1. 12, 1, 1. 3, 2, 1. LĀTJ. 3, 3, 6, 9. दीन्तिवा Khānd. Up. 5, 2, 4. यज्ञस्व देहि दीन्तस्व R. 2, 108, 16. दीन्तिष्यमाणैस्सामि: Vāju-P. in Verz. d. Oxf. H. 47, 6, 2. दीन्तस्व — तुरगाधरे Bhāt. 20, 14. अयादीन्त राजा तु रुयमेधशतेन सः Bhāg. P. 4, 19, 1. ब्रह्मसन्नेषा दीन्तिष्यमाणः 5, 1, 6. दीन्ति ist eigentlich des. von दन्त् und bedeutet also ursprünglich sich tauglich machen, sich zuriisten. Nach dem Dhātup. माप्येज्योपनयननियमव्रतदेशेषु d. i. sich scheeren; opfern; einen Schüler einführen; Enthaltssamkeit üben; ein Gelübde anzeigen. — caus. weihen: यं दीन्त्यद्विभिषिञ्चति Ait. Br. 1, 3, 4. 3, 45. 4, 25. CAT. Br. 12, 1, 1, 2. कैनमदीदीतः 11, 7, 2, 6. सद्यो दीन्त्यसि सद्यः सोमं क्रोणति TS. 1, 8, 18, 1. 5, 1, 9, 1. ते क् देवयजनं दिदीन्तु: (die Form des simpl.) PĀNĀV. Br. 24, 18. तं शतेन दीन्त्यतीति श्रूयते Kull. zu M. 8, 210. राजानं दीन्त्यामासुः सर्पसन्नासये तदा MBh. 1, 2027. विधिवद्दीन्त्यामासुश्चमेधाय पार्थिवम् 14, 2110. तं च ब्रह्मर्षयो ऽभ्येत्य रुयमेधेन भारत। यथावद्दीन्त्यां चक्रुः पुरुषाराधनेन क् || Bhāg. P. 6, 13, 18. zur Königswürde Hariv. 6048. med.: दीन्त्यस्व त्मात्मानम् MBh. 14, 2076. दीन्त्यस्व तदा मां त्वम् 2084. युधिष्ठिरं दीन्त्यां चक्रिरे विप्रा राजसूयाय 2, 1247. uneig.: यस्त्वं वृद्धम् — मरणाय महाप्राज्ञं दीन्त्यिवा विकत्त्यसे 5, 5648. Die caus. Form दीन्तापय 2, 1224. — दीन्ति s. bes. — desid. sich weihen lassen wollen: दिदीन्तिषेत Ait. Br. 4, 25.

— उप caus. hinzuweihen: नेदिष्ठिनमुपदीदय KĪTJ. Çr. 25, 13, 28. — Vgl. उपदीन्ति.

— सम् zusammen, mit Andern sich weihen: संदीन्ति Schol. zu KĪTJ. Çr. 1, 6, 11. Kauç. 139.

दीन्ता (von दीन्) n. das Sichweihen, Sichweihenlassen; das Weihen: सोमयागे प्रवृत्तस्य यज्ञमानस्य संस्कारो दीन्ताम् Sā. zu Ait. Br. 1, 1. LĀTJ. 5, 5, 4. 10, 1, 13. ÇĀNKH. Çr. 13, 14, 3. सज्ञाः स्म तव दीन्ता MBh. 14, 2092.

दीन्ताणीय (von दीन्ता) adj. auf die Weihe bezüglich, dazu gehörig u. s. w.: क्विस् CAT. Br. 3, 3, 4, 21. 6, 6, 2. Ait. Br. 1, 1. TBr. 1, 5, 9, 2. दीन्ताणीया f., vollst. दीन्ताणीयोष्ट Weihefeier H. 823. MÜLLER, SL. 390. संस्कारस्य हेतुः कर्मविशेषो दीन्ताणीयाशब्दवाच्यः Sā. zu Ait. Br. 1, 1. दीन्ताणीयेष्टिस्तापते Ait. Br. 3, 40. ÇĀNKH. Çr. 5, 3, 1. दीन्ताणीयां निरवपन् CAT. Br. 9, 5, 2, 19. 13, 4, 2. KĪTJ. Çr. 4, 3, 10. 7, 2, 31. 22, 9, 1. त्रिक्विदीन्ताणीयो ÇĀNKH. Çr. 9, 24, 1. LĀTJ. 1, 6, 19. 5, 3, 3. — Vgl. अधर्दीन्ताणीया.

दीन्तयित् (nom. ag. vom caus. von दीन्) der da weiht Ait. Br. 1, 4.

दीर्ता (von दीन्) f. Weihe zu einer religiösen Feier, Uebnahme religiöser Observanzen zu einem bestimmten Zwecke; die zu einem bestimm-